

Gruwelijke Grote Mantelmeeuw slaat opnieuw toe!

Klaas Nanninga

Bij het doornemen van enkele oude nummers van De Grauwe Gors op een grijze zondagmiddag stuitte ik op het korte berichtje van Dick Veenendaal over de gruwelijke predatie van een nog levende Wilde Eend door een Grote Mantelmeeuw. (Veenendaal 2000)

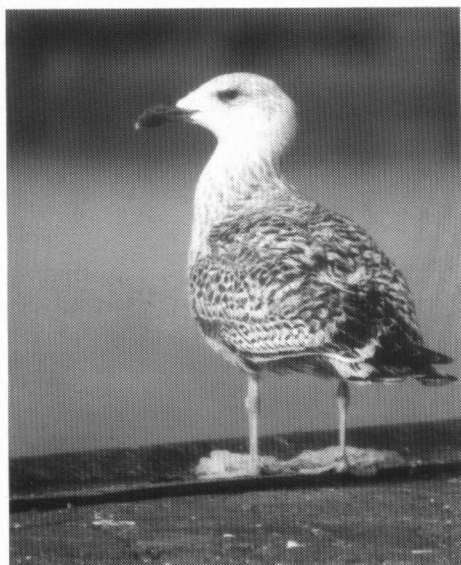
Een soortgelijke waarneming deed ik 1 september 2000, 's avonds vanuit de vogelhut bij het Jaap Deensgat.

Bij het afspeuren van de enorme aantallen eenden werd mijn aandacht getrokken door wat gespartel aan de overkant, een meter of vijf van de oever. Toen ik de telescoop erop richtte zag tot mijn verbazing een juveniele Grote Mantelmeeuw inhakken op een vrouwtje Pijlstaart. Deze probeerde voortdurend met veel vleugelgeklapper weg te komen, maar werd steeds, zo ongeveer om de 5 à 7 seconden, in de rug gepikt en teruggetrokken. Als de Mantelmeeuw de Pijlstaart losliet kwam deze tot ongeveer een meter weg en werd daarna teruggehaald; blijkbaar was ze al zo verzwakt dat ze niet meer los van het water kon komen. De eerste tien minuten zat de Pijlstaart nog met opgerichte hals in het water, daarna liet ze steeds meer de kop hangen, tot die zich op een gegeven moment meer onder dan boven water bevond. Al die tijd bleef de Mantelmeeuw veren plukken, tot ik zag dat hij zelfs stukjes vlees uit de rug haalde. Op dat moment spartelde de Pijlstaart nog zwakjes. Een kwartier na het begin van de waarneming lag de Pijlstaart stil, de kop onder water. De Mantelmeeuw bleef eten tot ik vertrok. Hoe de Grote Mantelmeeuw de Pijlstaart in eerst instantie te pakken kreeg, weet ik niet; bij het begin van de waarneming waren de vleugelslagen nog tamelijk krachtig en regelmatig, het leek of de Mantelmeeuw nog niet lang bezig was. Uiterlijke verwondingen waren niet te zien.

Het hele tafereel speelde zich af in de volkomen avondrust van de plas: honderden eenden dobberden onaangedaan op een meter of 50 afstand van de doodstrijd van het slachtoffer, terwijl ook de andere Grote Mantelmeeuwen aan de oever vlakbij er geen aandacht besteedden. Ik voelde me als een getuige van zinloos geweld in het uitgaansleven, waar de omstanders tot hun schrik en ontzetting voor hun ogen een geweld-

dadige mishandeling zien gebeuren en toch niet ingrijpen. Het 'wrede' uiterlijk van de Grote Mantelmeeuw en het 'elegante' voorkomen van de Pijlstaart, (ook nog wel een vrouwtje!) maakten dat ik zelfs als getraind bioloog toch partij koos en het hele tafereel gevoelsmatig beleefde alsof een 35-jarige Hell's Angel een weerloos meisje van 15 aftuigde. Zeker in het begin had ik onwillekeurig de neiging de Grote Mantelmeeuw te verjagen, toch bleef ik met een mengeling van afschuw en fascinatie kijken.

Met een hoofd vol filosofische gedachten rond de dood en de donkere kanten van het vogelkijken verliet ik de hut.

Grote Mantelmeeuw, 22 maart '00.

Foto Theo Bakker

Literatuur

Veenendaal, D. 2000. Gruwelijke Grote Mantelmeeuw grijpt weerloze Wilde Eend. De Grauwe Gors 28: 29.

*Klaas Nanninga
Troelstraweg 17
9801 KR Zuidhorn*